

Buiten is het al donker, maar de gordijnen zijn nog open. Mama doet ze het liefst nooit dicht. Ik wel. 's Avonds is het net een enorm oog dat naar binnen staart. Ik kom van de bank en loop over de ruwe plankenvloer naar het raam. Papa gaat de vloer schuren en lakken. Tot die tijd moet je eigenlijk schoenen aan in huis omdat je anders splinters krijgt. Mama heeft altijd haar schoenen aan. Vroeger had ze hoge schoenen met een ritsje. Maar sinds ze zwanger is doet ze alleen nog gympen aan. Ik wil geen schoenen aan in huis. Ik wil niet doen alsof ik de hele tijd weg moet.

De lantaarnpalen zijn nog niet aan, maar je kunt de straat toch goed zien omdat alle winkels uithangborden met verlichting hebben. We wonen in een drukke straat en papa en mama willen liever ergens anders wonen, maar ik vind het leuk dat er de hele tijd dingen gebeuren. Vorige week ging 's nachts het alarm af bij de Turkse bakker en toen de politie kwam bleek het gewoon een hond die heel vaak tegen het raam op was gesprongen omdat hij binnen in de bakkerij muizen zag. Als je bijna bij school bent kom je langs Electronites, dat vroeger Elektronica Van Dam heette, en daar was een keer een ruit ingeslagen. Onder ons zit de fietsenmaker. Hij heet Dave. Dave is een schooier, zegt papa. Een keer zijn papa en Dave zo boos op elkaar geworden dat ik dacht dat ze zouden gaan vechten. Papa zegt dat beschaafde mensen niet vechten, maar ik denk dat als mama niet naar buiten was gekomen, het toch gebeurd was. (Dat zei ik niet tegen papa.) Precies tegenover ons zit het kruidenwinkeltje van mevrouw Sun waar Joachim en ik iets lekkers krijgen als we helpen met sorteren. Mama vindt mevrouw Sun kortaf, maar ze koopt er ook nooit iets. Boven de winkel van mevrouw Sun woont Katja. Ze is mooi en grappig en altijd als ze me ziet veegt ze het haar uit mijn ogen. Ze heeft vaak een zilveren kettinkje om met een duifje eraan die piepkleine groenglinsterende steentjesogen heeft. Die heeft ze van haar moeder en daarvoor was hij van haar oma. Toen ik nog klein was en Katja op me paste, mocht ik hem soms om. Ik denk dat ze niet thuis is. Het licht is uit. De hemel is precies het soort donker waarin je vreemde dingen in de lucht boven de daken kunt zien. Dat komt omdat het blauw bezig is zwart te worden en vergeet te doen alsof sommige dingen niet bestaan.

Ik trek de gordijnen dicht en nu zijn we weer met z'n tweeën. Op tv zitten Jess en Ryan in een restaurant. Mama neemt een slok thee. Dan stopt de soap midden in een zin en komt er een plaatje van twee leeuwen in beeld. Er staat: ministerie van Algemene Zaken.

‘Wat krijgen we nou.’ Mama schuift naar voren op de bank, haar buik leunt op haar bovenbenen. Haar haar schuift als een slap doek voor de zijkant van haar gezicht.

Een mevrouw komt in beeld. ‘Wie is dat?’ vraag ik.

‘Ssst,’ zegt mama. ‘Marjon Roelants. De premier.’

‘Beste mensen,’ zegt Marjon Roelants. Dan is het stil.

‘Wat is dit nou?’ Mama pakt de afstandsbediening.

‘Ik onderbreek de uitzending voor een belangrijke boodschap. Vanmiddag heeft ons het bericht bereikt dat er een *supermassive black hole*, de Nederlandse term is: superzwaar zwart gat, onderweg is naar ons zonnestelsel.’ Marjon Roelants mond is een rechte streep. Mama heeft haar ogen wijd open. Als ze slikt maakt haar adamsappel een sprong. ‘Het zwarte gat heeft een enorme massa en reist met een snelheid van rond de tweehonderd kilometer per seconde. Volgens sommige onderzoekers is de kans reëel dat het zwarte gat de kant van de aarde op komt. Andere onderzoekers weerspreken dit en zeggen dat er overhaast conclusies zijn getrokken.’ Ik voel mama’s hand op mijn been. Ze blijft naar het scherm kijken. Mijn tong plakt aan mijn gehemelte. ‘De European Space Agency en de NASA hebben verklaard samen te werken aan een grondige analyse van de onderzoeksresultaten. Zodra er meer nieuws is, hoort u dit. Tot die tijd wil ik u op het hart drukken niet in paniek te raken en gewoon te blijven doen wat u altijd doet. Ik wil benadrukken dat niets zeker is en dat we alles zullen doen wat in ons vermogen ligt om ieders veiligheid te waarborgen, als de situatie daarom vraagt. Meer informatie volgt spoedig. Ik dank u wel voor uw aandacht en ik wens u een goede avond.’

Mama’s gezicht is een beetje verpropt. Ze legt haar hand op mijn hoofd en haar andere hand op het hoofdje in haar buik. Jess en Ryan komen weer in beeld, alsof er niks gebeurd is.

‘Wat is een zwart gat?’ vraag ik.

Mama zegt niks. Jess en Ryan kletsen. Mama pakt de af-

standsbediening en zet de tv uit. Haar ademhaling vult de ruimte. Eindelijk draait ze haar hoofd naar me toe.

‘Een zwart gat,’ zegt ze. ‘Is een ding. Ja, een ding, maar ook niet. Ik geloof dat het een ontplofte ster is. Maar eigenlijk is het niks. Een heleboel niks.’

‘Een heleboel niks?’

‘Ik weet het niet precies,’ zegt mama.

We zeggen niets meer en kijken naar de tv die uit is.

Na een tijdje zegt ze: ‘Het zal allemaal wel meevallen. Anders zouden ze het wel geheimhouden.’

Er zit iets knijperigs in mijn keel. Mama staat op. Ze legt haar hand weer op mijn hoofd. Voor mijn neus maakt mijn broertje salto’s in mama’s buik en zwaait hij even naar me. Mama sloft naar de keuken. Ik hoor de kraan en even later een blikopener. Ze zet het gas aan.

Ik frips met mijn duimnagel over de bladzijden van *De Adelaar*. Hoe kan een gat nou zwaar zijn? Wat gebeurt er als een gat botst op de aarde?

‘Kun je eens kijken of je papa al ziet?’ roept mama uit de keuken.

Ik sta op en schuif het gordijn een beetje opzij. Het is pikdonker geworden. Er lopen twee mevrouwen en een hond langs de Turkse winkel. Bij Katja is het licht aan. Mevrouw Sun staat op een ladder en klapt de luifel in. De ladder wiebelt. Mevrouw Sun is al oud en ze werkt iedere dag, behalve op zondag want dan is de winkel dicht. Vroeger was er ook een meneer Sun, maar die ben ik vergeten.

Ik zie papa de hoek om komen. ’s Avonds zijn zijn zwarte krulletjes een beetje plat, alsof de dag er te hard op heeft gedrukt. Hij gaat met de metro naar zijn werk en als hij van de halte naar huis loopt staart hij altijd voor zich uit, alsof hij iets in de gaten houdt. Zijn ogen zijn smal en vol met gedachten. Opeens ziet hij mij ook en zijn ogen worden groter. Hij lacht.

‘Hij komt eraan,’ roep ik naar de keuken.

Ik kijk opnieuw naar buiten. Papa kijkt weer voor zich uit. In zijn gezicht zijn de andere dingen teruggekomen.

Ik lig in bed en papa zit op de rand. De lakens staan strak. Papa leest voor. Hij probeert voor te lezen, eigenlijk zegt hij alleen de woorden op het papier. Hij leest de woorden, niet het verhaal. Er is een rimpel tussen zijn wenkbrauwen die er nooit is als hij mij naar bed brengt. Die rimpel is de rimpel die komt als hij ruziemaakt met mama, of als hij veel nachtdiensten moet werken. De rimpel was er ook toen hij een paar weken geleden thuiskwam en mama vroeg wat er was en hij zei: ze heeft het niet gehaald. En ik wist dat hij het meisje bedoelde dat door haar moeder van de trap was geduwd en in coma was geraakt, waar papa en mama over fluisterden als ik las in *De Adelaar*.

Papa slaat het boek dicht en legt het op het tafeltje naast mijn bed.

‘Ben je bang?’

Ik knik.

‘Wetenschap is ingewikkeld,’ zegt hij. ‘Fouten worden continu gemaakt. Ik denk dat we ons geen zorgen hoeven maken. Ze weten nog niks zeker.’

‘Ben jij bang?’ vraag ik. Er krampt een spiertje in mijn nek.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Ik ben pas bang als het zeker is. En dat is niet zo. En jij moet je al helemaal geen zorgen maken.’

Nadat hij het licht heeft uitgedaan en de deur dicht is, en het helemaal donker is in mijn kamer, zo donker als alles tussen de sterren, vraag ik me af waarom mensen vinden dat kinderen zich geen zorgen moeten maken. Alsof grote mensen de enige zijn die zorgen mogen hebben.

Terwijl ik probeer zo snel in slaap te vallen dat ik geen tijd heb om na te denken, hoor ik op straat iemand schreeuwen. Het klinkt als ‘moordenaar’, maar misschien is het ‘woorde-

naar', hoewel ik niet weet wat dat betekent. Mijn ogen willen niet dicht blijven. Ik denk dat ik dan nooit meer wakker word. Vroeger toen ik nog klein was had ik dat ook. Ik wilde niet slapen omdat je dan helemaal weg bent en papa moest me vasthouden tot ik niets meer wist en de volgende ochtend in bed wakker werd, opgelucht dat de nacht over was. Nu weet ik wel dat ik niet weg ben als ik slaap, niet echt, maar ik weet niet helemaal zeker dat ik weer wakker zal worden.

Als ik denk aan wat er onder mijn bed ligt word ik bang en rustig tegelijk. Ik sla de deken weg en ga op mijn knieën op de grond zitten. Ik schuif de la onder het bed waar mijn puzzels en spellen in liggen weg en ga op mijn buik liggen. Met mijn hand zoek ik tot bij de muur. Dan voel ik het en haal het gladde houten kistje naar me toe. Ik kan het deksel met een duim optillen. Als ik het deksel heel snel optil en laat vallen, ruik ik hoe het rook en dan weet ik weer dingen. Een keer was ik zo onvoorzichtig dat mama met me naar het ziekenhuis moest en ik vijf hechtingen kreeg.

Ik hoor de keukendeur dichtslaan. Mama's sloffen in de gang. Ik schuif het kistje terug onder mijn bed en duw de la ervoor. Als ik weer onder mijn deken lig, hoor ik papa's stem in de woonkamer. Ik draai me op mijn zij en probeer te horen dat papa zegt: wil je koffie? En dat mama zegt: lekker, lieverd. Dan gaan ze samen kaarten en klinkt er soms gelach.